

jenere at udrede saaledes eller saaledes. Det var den ene Side af Sagen, Spørgsmaalet om, at der var Lighed til Stede. Det andet Punkt, hvori jeg heller ikke ganske er enig med den ærede Minister, er det, at det skulde være naturligt og billigt, at Amt- og Kjøbstadskommunerne skulde deltagende med Halvdelen i Udgifterne ved Nedslagningen, navnlig fordi de være interesserede Parter. Heri er jeg endnu langt mere uenig med den ærede Minister. Der kan være en vis Billighed i, at Saadantfer overfor Sygdommen, hvis smittende Fare blot truer vor egen Husdyrbestand. Men naar det gjælder en Fare — og det er det overveiende ved denne Sygdom, det antager jeg, Ingen vil nægte — af saadan Bestaafenhed, at Sygdommens blotte Tilstedeværelse her i Landet fremkalder Indførselsforbud fra de Steder, hvortil der sædvanlig finder Indførsel Sted, saa ere de Egne, hvor Sygdommen optræder, paa ingen Maade mere interesserede deri end hele Landet, saa er det en Statsjag, og de Udgifter, der foranlediges ved Nedslagning og Betæmpelse af denne Slags Sygdomme, finder jeg der er al Rimelighed for ske for Statskassens Regning, fordi det er hele Statens, Befolkningens Vel, det dreier sig om, og ikke den paagjældende Egn. Jeg skal imidlertid ikke forfølge dette Spørgsmaal videre paa det nuværende Stadium, idet der jo under Behandlingen af næste Sag vil blive Anledning til at gjenoptage det samme Spørgsmaal. Jeg vil ogsaa meget nødig i mindste Maade forhale dette Lovforslags Gang ved at bebude et eller andet Endringsforslag, hvorved der kunde opnaas Lighed mellem de forskjellige Distrikters Udgifter i Anledning af Svinedifteritis. Der var, som alt anthydet, to Veie at gaa, enten at fordele Udredelsen af de Udgifter, der ere foranledigede ved de her i Kjøbenhavn og Omegn foretagne omfattende Svinenedslagninger, mellem Amt-, Kjøbstadskommune- og Statskassen, eller at forandre sidste Stykke af § 1 saaledes, at Erstatningen for de nedslagne Dyr udredes af Statskassen. Paa begge disse Maader vilde der komme Lighed til Stede. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke nu bebude et Endringsforslag, men vil lade det afhænge af den Diskussion, der fremkommer, og den

Stemning, som viser sig under Behandlingen af den følgende Sag, under hvilken det samme Spørgsmaal ganske vist ogsaa fra anden Side vil blive fremdraget.

Casperfen: Jeg kan til Dels være enig med den sidste ærede Taler, men jeg tror ikke, at det vil være rigtigt at opholde Tiden med at komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Det vil der være bedre Leilighed til under den følgende Sag, der jo rimeligvis vil blive henvist til et Udvalg. Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger til den høitærede Indenrigsministers Udtalelser i Anledning af det eventuelle Endringsforslag, jeg vil stille. Naar den høitærede Minister siger, at han vil give Politimestrene Paalæg om at træffe disse Bestemmelser om at vælge denne kommunale Bestyrelse, saa er det jo netop det, jeg ønsker. Men saa siger den høitærede Minister: de andre Politimestre maa virkelig gjøre det, som de mene er rigtigt; men det er det, jeg ikke tror, det er rigtigt, de faae Lov til. Naar nemlig en Politimester, der maasse kan have hørt Et og Andet om, at der har været Svinesygdom, som imidlertid slet ikke er Difteritis, skal kunne træffe en saadan Foranstaltning uden at spørge Ministeren derom, er det efter min Mening feil. Det er naturligvis slet ikke af Misillid mod den høitærede Minister, at jeg vil stille dette Forslag, tværtimod, det er Tillid, idet jeg vil lægge Myndigheden i Ministerens fremfor i Politimesterens Haand. Jeg antager heller ikke, at det i mindste Maade vil forhale Sagen, men at det vil gjøre Stillingen mere klar, at Ministeren bliver den Overordnede, og Ministeren har jo de veterinære Autoriteter her inde, som han kan raadføre sig med.

Schlegel: Jeg tror, at Alle ville erkjende, at Regjeringen er optraadt med al mulig Energi lige overfor den Sygdom. som vi i Diebliffet forhandle om, og at man maa være Regjeringen meget taknemlig for den Maade, hvorpaa den er optraadt; men det er, tror jeg, næsten en Selvfølge, at med jo større Energi der optrædes overfor et Onde, desto mere Vengsteligthed opstaar der i Befolkningen, der jo let kommer til at tro, at Andet er større, end det maaste i Virkeligheden er. Det gjælder særlig i et Tilfælde